

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2021 r. – Roos i in./Parlament**(Sprawa T-710/21)**

(2022/C 11/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Robert Roos (Poortugaal, Niderlandy), Anne-Sophie Pelletier (Ixelles, Belgia), Francesca Donato (Palermo, Włochy), Virginie Joron (Durningen, Francja) i IC (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, M. Gherghinaru i L. Panepinto)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2021 r. w sprawie wyjątkowych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy regulujących dostęp do budynków Parlamentu Europejskiego w jego trzech lokalizacjach pracy;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania, w tym kosztami związanymi z wnioskiem o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku oparcia zaskarżonej decyzji na ważnej podstawie prawnej dla wywołania skutków w stosunku do członków Parlamentu Europejskiego. Skarżący kwestionują to, że art. 25 regulaminu Parlamentu stanowi ważną podstawę prawną do wydania zaskarżonej decyzji, a tym samym do nałożenia na nich zaskarżonego środka. Ponadto twierdzą oni, że decyzja Prezydium, taka jak zaskarżona decyzja, nie może stanowić podstawy środków obejmujących przetwarzanie bardzo wrażliwych danych, ponieważ zgodnie z art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zasadnicze elementy takiego przetwarzania danych muszą być przewidziane „ustawą”, którą nie jest decyzja Prezydium Parlamentu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady wolności i niezależności członków Parlamentu oraz immunitetów przyznanych im w traktatach. Skarżący uważają, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 2 Statutu Posła do Parlamentu Europejskiego (który ustanawia zasadę, że posłowie są wolni i niezależni) oraz z art. 7 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (który stanowi między innymi, że żadne ograniczenia administracyjne ani innego rodzaju nie mogą być nakładane na swobodę przemieszczania się posłów do i z miejsca obrad Parlamentu). Zaskarżona decyzja skutkuje bowiem tym, że skarżący muszą przedstawiać ważny unijny certyfikat cyfrowy COVID za każdym razem, gdy chcą udać się do Parlamentu. Jeżeli kandydaci nie są w stanie lub nie chcą przedstawić takiego zaświadczenia, odmawia się im wstępu do budynków Parlamentu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia ogólnych zasad przetwarzania danych osobowych. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
  - Część pierwsza, dotycząca naruszenia zasady ograniczenia celów przetwarzania danych i zasady legalności. Aby bowiem dane osobowe zawarte w unijnych certyfikatach cyfrowych COVID skarżących mogły zostać wykorzystane w celu umożliwienia im dostępu do budynków Parlamentu, wymagane jest z mocy prawa, aby zostały one zgromadzone w tym celu. W braku podstawy prawnej wyraźnie zezwalającej na przetwarzanie danych medycznych dotyczących szczepień, testów lub ozdrowienia jako warunku dostępu do miejsca pracy i do zgromadzeń parlamentarnych, Prezydium Parlamentu nie może zezwolić na takie przetwarzanie danych, a tym bardziej w drodze normy, które nie jest ustawą w formalnym znaczeniu tego słowa.

- Część druga dotycząca naruszenia zasad lojalności, przejrzystości i minimalizacji, ponieważ w chwili gromadzenia danych osobowych skarżących nie zostali oni poinformowani, że dane te zostaną wykorzystane w celu udzielenia lub odmowy udzielenia dostępu do miejsca pracy, w którym wykonują swój mandat jako posłowie do Parlamentu.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja w sposób nieuzasadniony narusza prawo do prywatności i danych osobowych, prawo do integralności fizycznej, prawo do wolności i bezpieczeństwa oraz prawo do równości i niedyskryminacji. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
- Część pierwsza dotyczy naruszenia praw skarżących do integralności fizycznej, wolności i bezpieczeństwa, równości i niedyskryminacji oraz prywatności i danych osobowych.
  - Część druga dotyczy tego, że naruszenia przez zaskarżoną decyzję praw i zasad, o których mowa w części pierwszej zarzutu, nie jest zgodne z zasadą proporcjonalności ustanowioną w art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ zaskarżony środek nie jest konieczny, odpowiedni ani proporcjonalny do zamierzonych celów.

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2021 r. – G.J. Riedel/EUIPO – Brew Dog (Punk)

(Sprawa T-720/21)

(2022/C 11/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: G.J. Riedel GmbH (Kufstein, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Terheggen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Brew Dog plc (Ellon, Zjednoczone Królestwa)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego Punk – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 365 577

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lipca 2021 r. w sprawie R 291/2020-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-